Τάξις Β΄
Στέφανος Ἀθαν. Κότσιανος
Τρίτη γραπτὴ δοκιμασία εἰς τὰ Θρησκευτικά
Ἐν Περγάμῳ τῇ 7ῃ Μαΐου 1921

1) Τί διδάσκει τὸ σύμβολον τῆς πίστεως περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ περὶ μελλούσης κρίσεως;
2) Τί διδάσκει ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου;
3) Τί γνωρίζεις περὶ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας;

Ἀπαντήσεις

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ, ἡ ψυχὴ ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ τὸ μὲν σῶμα ὡς ὑλικὸν καὶ φθαρτὸν ἀποσυντίθεται ἡ δὲ ψυχὴ ὡς ἄυλος παραμένει ἀθάνατος. Καὶ αἱ μὲν ψυχαὶ τῶν ἀγαθῶν μεταβαίνουσι εἰς τὸν παράδεισον ὅπου προαπολαμβάνουν μέρος τῆς ἀμοιβῆς, αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν κακῶν μεταβαίνουν εἰς τὴν κόλασιν ὅπου προαπολαμβάνουν μέρος τῆς ποινῆς. Ὅταν δὲ θὰ ἔλθῃ ὁ Ἰησ. Χριστὸς ἐνδόξως διὰ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, τότε ~~αἱ μὲν ψυχαὶ τῶν νεκρῶν θὰ ἀ γίνουν~~ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν θὰ ἀναστοῦν πνευματικώτερα καὶ ἀθάνατα καὶ θὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰς ψυχάς των, τὰ δὲ σώματα τῶν ζώντων θὰ ἀλλαγοῦν καὶ θὰ γίνουν καὶ αὐτὰ πνευματικώτερα καὶ ἀθάνατα. Τότε θὰ παρουσιασθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅσοι ἔζησαν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι τῆς ~~[illegible]~~ σήμερον ἐνώπιον τοῦ δικαίου κριτοῦ, τοῦ Χριστοῦ ὅστις θὰ ἔλθῃ οὐχὶ ὡς πρὸ ταπεινὸς ἀλλὰ ἐνδόξως συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀγγέλων του καὶ θὰ ἀποδώσῃ εἰς ἕκαστον ἀναλόγως τῶν πράξεών του. Ὅπως ἀνέπτυξεν ὁ Σωτὴρ εἰς τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως, οἱ καλοὶ πρὸς τὸν πλησίον θὰ θεωρηθοῦν ὅτι ἐτίμησαν αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὅσοι δὲ ἐφάνησαν κακοὶ πρὸς τὸν πλησίον θὰ θεωρηθοῦν ὅτι ἐφάνησαν κακοὶ πρὸς αὐτόν. Καὶ αἱ μὲν ψυχαὶ τῶν ἀγαθῶν εἰς τὸν παράδεισον θὰ ζοῦν εἰς κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων θὰ ἔχουν διαρκῆ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν μακρὰν ἀπὸ πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, ἐνῷ αἱ ψυχαὶ τῶν κακῶν μακρὰν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν κόλασιν, θὰ ἔχουν πόνους καὶ στενοχωρίας καὶ θὰ ἔχουν ἐνώπιόν των τὰς κακὰς ~~των~~ πράξεις. Οἱ μὲν ἀγαθοὶ θὰ μένουν αἰωνίως εἰς τὸν παράδεισον, οἱ δὲ κακοὶ αἰωνίως εἰς τὴν κόλασιν ὅπως διδασκόμεθα ἀπὸ τὴν παραβολὴν τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλουσί-

Αἱ ἀμοιβαί εἰς τόν παράδεισον καί αἱ ποιναί εἰς τὴν κόλασιν ~~θα~~ δέν θά εἶναι αἱ αὐταί ἀλλά θά ποικίλουν ἀναλόγως τῶν ἔργων ἑκάστου. Πότε θά γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίσις δέν γνωρίζομεν διά τοῦτο πρέπει νά εἴμεθα πάντοτε ἕτοιμοι μέ τάς καλάς μας πράξεις ὅπως μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Σωτήρ εἰς τὴν παραβολήν τῶν δέκα παρθένων.

Περί τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καί περί τῆς μελλούσης κρίσεως διδάσκουσι τά ια ϗ ιβ ἄρθρα τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως, ια: Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν ϗ (ιβ) ζωήν τοῦ μέλλοντος.

Β.

Ἡ πρώτη ἐντολή τοῦ Δεκαλόγου εἶναι «Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου· οὐκ ἔσονταί σοι θεοί ἕτεροι πλήν ἐμοῦ». Ἡ δέ δευτέρα ἥτις συμπληροῖ τήν ἔννοιαν τῆς πρώτης εἶναι «Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἴδωλον, οὐδέ παντός ὁμοίωμα ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καί ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω, οὐ λατρεύσεις αὐτοῖς οὐδέ προσκυνήσεις αὐτοῖς».

Διά τῶν ἐντολῶν τούτων διδασκόμεθα ὅτι ὑπάρχει εἷς καί μόνος ἀληθινός Θεός τόν ὁποῖον πρέπει νά λατρεύωμεν, ὅτι δέ ψευδεῖς θεούς ἔχουν ~~[illegible]~~ οἱ εἰδωλολάτραι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν εἴδωλα ἤ ὁμοιώματα τῶν ὄντων τῆς φύσεως, τῶν εὑρισκομένων ἐν οὐρανῷ ἐν τῇ γῇ ϗ ἐν τοῖς ὕδασι καί τά προσκυνοῦν.

Ἡ ~~[illegible]~~ προσκύνησις τῶν εἰκόνων οὐδόλως ἀντιβαίνει εἰς τήν β ἐντολήν διότι αὕτη εἶναι τιμητική ϗ οὐχί λατρευτική ἀναφέρεται δέ εἰς τό εἰκονιζόμενον πρόσωπον.

Γ

Ὁ ἀπλοϊκός λαός ἀντί νά τιμᾷ τάς εἰκόνας ἤρχισεν ὀλίγον κατ᾽ ὀλίγον νά λατρεύῃ αὐτάς καί νά ἐξαρτᾷ τό πᾶν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως μιᾶς εἰκόνος. Ἕνεκα τούτου διεμορφώθησαν δύο φατρίαι ἡ τῶν εἰκονολατρῶν εἰς τήν ὁποίαν μετεῖχε ὁ ἀπλοϊκός λαός ϗ ἡ τῶν εἰκονομαχῶν εἰς τήν ὁποίαν μετεῖχον πάντες σχεδόν οἱ λόγιοι ϗ [illegible] οἱ αὐτοκράτορες.
ἀντί ὅμως νά [illegible] νά διδαχθῇ ὁ λαός
Οἱ εἰκονομάχοι ἔχοντες μέ τό μέρος αὐτῶν τούς αὐτοκράτορας κατεδίωξαν ἀμειλίκτως τάς ἁγ. εἰκόνας καί τάς ἐξέβαλον ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν. Ὁ Λέων ὁ Ἴσαυρος, ὁ Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ Κωνσταντῖνος

ὁ Κοπρώνυμος ~~κατεδίωξαν~~ ὁ Θεόφιλος κατεδίωξαν αὐτάς. Τέλος ἀποθανόντος τοῦ εἰκονομάχου αὐτοκράτορος Θεοφίλου, ἡ εἰκονολάτρις αὐτοῦ σύζυγος ἀντιπροσωπεύουσα τὸν ἀνήλικον αὐτῆς υἱὸν Μιχαὴλ συνεκάλεσε τοπικὴν σύνοδον, ἡ ὁποία ἐπικυρώσασα τὰς ἀποφάσεις καὶ τῆς 7ης Οἰκ. συνόδου, ἥτις εἶχε συνέλθει ἐπὶ τῶν [illegible] καὶ ἀπεφάσισεν μὲν τὴν ἀναστήλωσιν τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ κατόπιν βασιλεύσας ὁ εἰκονομάχος Θεόφιλος κατεδίωξε τὰς εἰκόνας ἐξέβαλεν τῶν ἐκκλησιῶν, ἀπεφάσισε ὁριστικῶς τὴν ἀναστήλωσιν τῶν εἰκόνων καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ εὐτυχ. τούτου γεγονότος ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε νὰ ἑορτάζηται ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἡ καλουμένη Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἄριστα (10)